

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 06, 2018

Nummer 6, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:421](#) 05-02-2018

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:338](#) 30-01-2018

werknemer/de vennootschap

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:695](#) 23-01-2018

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2018:461](#) 02-02-2018

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2018:459](#) 02-02-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:340](#) 31-01-2018

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2018:414](#) 30-01-2018

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2018:628](#) 30-01-2018

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2018:425](#) 29-01-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:657](#) 24-01-2018

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:820](#) 23-01-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:427](#) 22-01-2018

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2018:317](#) 17-01-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:561](#) 11-01-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:6760](#) 06-12-2017

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:6780](#) 25-10-2017

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:6761](#) 18-10-2017

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:6762](#) 20-09-2017

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:6770](#) 12-07-2017

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:6763](#) 05-07-2017

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor moord op vriendin in 2010. Niet-ontvankelijkheid vader en zus van het slachtoffer voor geleden affectieschade. Rechter kan niet anticiperen op eventueel in te voeren wetgeving.

De verdachte is in deze procedure veroordeeld voor de moord op zijn vriendin in 2010 te Kaatsheuvel. De nabestaanden van het slachtoffer, de vader en de zus, hebben zich gevoegd als benadeelde partijen in het strafproces. Zij vorderen elk een vergoeding voor de geleden affectieschade (€ 12.500). De rechtbank heeft de benadeelde partijen niet-ontvankelijk verklaard in hun vorderingen. In hoger beroep hebben de vader en de zus van het slachtoffer zich opnieuw gevoegd voor hetzelfde bedrag. Het hof overweegt dat er bij wet van 8 maart 2017 enkele wijzigingen zijn doorgevoerd in het Wetboek van Strafvordering. Deze wijzigingen behelzen onder andere een uitbreiding van het spreekrecht voor slachtoffers en het recht op informatievoorziening. Deze uitbreiding betreft echter geen verandering in artikel 51f lid 2 Sv. De schade die de personen als bedoeld in dit lid kunnen vorderen, is beperkt tot de schadeposten zoals genoemd in artikel 6:108 BW. Affectieschade valt hier niet onder. Het thans aanhangige wetsvoorstel vergoeding van affectieschade bij de Eerste Kamer maakt dit niet anders. De rechter kan volgens het hof immers niet vooruitlopen op een eventueel in te voeren verruiming van de mogelijkheden om schadevergoeding te vorderen in het strafproces. Het hof bepaalt daarom dat de vader en de zus van het slachtoffer niet-ontvankelijk zijn in hun vorderingen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 05-02-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:421

Zaaknummer: 20-001620-16

Rechters: A.M.G. Smit, J.T.F.M. van Krieken en A.R. Hartmann

Advocaten: H.L.C.M. J- Kuijpers

Wetsartikelen: 289 Sr en 6:108 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor medeplegen van een woningoverval waarbij grof geweld is gebruikt. Toewijzing immateriële schadevergoeding aan beide slachtoffers (€ 4.500 en € 2.700).

De verdachte is in deze procedure veroordeeld voor het medeplegen van een woningoverval waarbij grof geweld is gebruikt tegen de twee bewoners. De bewoners zijn bedreigd met een vuurwapen en vervolgens vastgebonden achtergelaten in de woning. Een van de slachtoffers (benadeelde partij 1) is overleden voordat het strafrechtelijk onderzoek naar de overval werd afgerond. De erven hebben zich in deze procedure namens haar gevoegd als benadeelde partij. De rechtbank overweegt dat uit de feiten en omstandigheden voldoende blijkt dat het slachtoffer haar schade wilde verhalen op de daders. Zij heeft namelijk tijdens haar aangifte aangegeven de schade te willen verhalen op de daders. Zodoende staat genoegzaam vast dat de erven van benadeelde partij 1 zich in deze procedure kunnen voegen. De rechtbank acht de vordering ter vergoeding van de immateriële schade (€ 4.500) geheel toewijsbaar. Het andere slachtoffer, benadeelde partij 2, heeft zich gevoegd in het strafproces voor de geleden immateriële schade ter hoogte van € 2.700. De rechtbank acht ook deze vordering geheel toewijsbaar.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 02-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2018:459

Zaaknummer: 01/865047-17

Rechters: A.M. Kooijmans-de Kort, J.H.L.M. Snijders en J.J.A. Donkersloot

Wetsartikelen: 312 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor medeplegen van een woningoverval waarbij grof geweld is gebruikt. Toewijzing immateriële schadevergoeding aan beide slachtoffers (€ 4.500 en € 2.700).

De verdachte is in deze procedure veroordeeld voor het medeplegen van een woningoverval waarbij grof geweld is gebruikt tegen de twee bewoners. De bewoners zijn bedreigd met een vuurwapen en vervolgens vastgebonden achtergelaten in de woning. Een van de slachtoffers (benadeelde partij 1) is overleden voordat het strafrechtelijk onderzoek naar de overval werd afgerond. De erven hebben zich in deze procedure namens haar gevoegd als benadeelde partij. De rechtbank overweegt dat uit de feiten en omstandigheden voldoende blijkt dat het slachtoffer haar schade wilde verhalen op de daders. Zij heeft namelijk tijdens haar aangifte aangegeven de schade te willen verhalen op de daders. Zodoende staat genoegzaam vast dat de erven van benadeelde partij 1 zich in deze procedure kunnen voegen. De rechtbank acht de vordering ter vergoeding van de immateriële schade (€ 4.500) geheel toewijsbaar. Het andere slachtoffer, benadeelde partij 2, heeft zich gevoegd in het strafproces voor de geleden immateriële schade ter hoogte van € 2.700. De rechtbank acht ook deze vordering geheel toewijsbaar.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 02-02-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2018:461

Zaaknummer: 01/880565-16

Rechters: A.M. Kooijmans-de Kort, J.H.L.M. Snijders en J.J.A. Donkersloot

Wetsartikelen: 312 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling van fotograaf voor het verkrachten en aanranden van zes vrouwen. Toewijzing verschillende bedragen aan immateriële schadevergoeding, variërend tussen € 2.000 en € 2.500.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 31-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:340

Zaaknummer: 16/661577-15 en 16/659601-17

Rechters: J. Ebbens, J.G. van Ommeren en J.W.B. Snijders-Blok

Advocaten: P.J. Zandt

Wetsartikelen: 242 Sr en 246 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor zware mishandeling door een glas in het gezicht van het slachtoffer te gooien. Blijvend oogletsel. Toewijzing € 10.000 aan immateriële schadevergoeding. Voor het overige deel van de immateriële schade niet-ontvankelijk.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 30-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2018:414

Zaaknummer: 01/132575-17

Rechters: J.G. Vos, M.E.L. Hendriks en A.C. Palmboom

Wetsartikelen: 302 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor plegen van ontucht met onder andere minderjarig neefje. Toewijzing gehele vordering voor vergoeding geleden immateriële schade (€ 4.000) aan het neefje, vertegenwoordigd door een van zijn ouders.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 30-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2018:628

Zaaknummer: 1580027317

Rechters: P.H.B. Littooi, L.J. Saarloos en T. van Muijden

Advocaten: R.J. Wortelboer

Wetsartikelen: 240b Sr, 245 Sr en 247 Sr

RECHTSPRAAK

werknemer/de vennootschap

De vennootschap heeft niet voldaan aan haar zorgplicht als bedoeld in artikel 7658 BW. De ruzie tussen uitzendkrachten is niet gesust en enig beleid of maatregelen gericht op het verminderen van de frequent voorkomende spanningen ontbreekt.

Feiten

Werknemer was vanaf 7 april 2010 in dienst van Tempo Team en is als uitzendkracht te werk gesteld bij de vennootschap. Werknemer was op 4 maart 2011 bij de vennootschap aan het werk. Op enig moment is tussen werknemer en twee uitzendkrachten van een ander uitzendbureau onenigheid ontstaan. Werknemer is na zijn dienst, die tot 02:00 uur duurde, naar buiten gelopen. Hij heeft op de parkeerplaats van de vennootschap een kopstoot gekregen van een van de twee uitzendkrachten en hij is geslagen. Werknemer heeft zich daarna ziek gemeld. De twee andere uitzendkrachten zijn door de rechtbank in Maastricht veroordeeld tot een werkstraf en tot betaling van een voorschot op schadevergoeding. Werknemer heeft de vennootschap aansprakelijk gesteld voor de verdere schade die hij als gevolg van de mishandeling heeft geleden. De vennootschap heeft in een brief van 22 oktober 2012 haar aansprakelijkheid afgewezen. Werknemer heeft onder meer een verklaring voor recht gevorderd inhoudende dat de vennootschap aansprakelijk is voor de mishandeling en betaling van de door werknemer geleden materiële en immateriële schade. De rechtbank heeft de vorderingen, gegrond op artikel 6:170 BW, afgewezen. Werknemer heeft hoger beroep ingesteld en zijn vorderingen uitgebreid met een beroep op de artikelen 7:658 BW, 7:611 BW en 6:162 BW. Bij tussenarrest heeft het hof onder meer werknemer toegelaten te bewijzen: dat enkele minuten voor het einde van de nachtdienst onenigheid is ontstaan; dat hij vrij snel daarna zijn dienst beëindigde; en dat hij meteen buiten de deur van de werkplaats is mishandeld.

Oordeel

In de uitoefening van de werkzaamheden

Het hof acht werknemer geslaagd in het bewijs dat hij schade heeft geleden in de uitoefening van de werkzaamheden. Uit de getuigenverklaringen volgt dat er op 4 maart 2011 sprake was van een hoogoplopend incident; een woordenwisseling met spanningen en commotie. Over het precieze tijdstip van dit incident tast het hof, ook na de getuigenverhoren, in het duister. Op basis van de aangehaalde getuigenverklaringen acht het hof niet bewezen dat het incident over de afgekeurde stoel aan het einde van de dienst heeft plaatsgevonden. Wel staat vast dat dit incident in elk geval na de grote pauze van 22:00 uur en derhalve laat in de dienst heeft plaatsgevonden en dat er sprake is geweest van serieus tumult en opschudding. Voorts acht het hof op basis van de verklaringen van getuige 1 en 2 bewezen dat, in elk geval ook vlak voor het einde van de dienst, in het pand van de vennootschap (nog) een incident heeft plaatsgevonden tussen werknemer en degene die hem kort daarna op de parkeerplaats van de vennootschap (mede) mishandeld heeft. Verder staat vast dat werknemer direct na het verlaten van het bedrijfspand op de omheinde parkeerplaats van de vennootschap is mishandeld door de collega met wie de onenigheid binnen is ontstaan. Op grond van al het vorenstaande is werknemer geslaagd in het bewijs dat de schade als gevolg van de mishandeling is geleden in de uitoefening van de werkzaamheden.

Zorgplicht

Vervolgens is de vraag aan de orde of de vennootschap heeft voldaan aan de op haar rustende zorgplicht van artikel 7:658 lid 1 BW. Het hof acht de vennootschap niet geslaagd in dat bewijs. Het hof komt tot die conclusie op grond van de volgende feiten en omstandigheden. Bij de beantwoording van de vraag of de vennootschap voldoende maatregelen heeft getroffen en aanwijzingen heeft verstrekt als redelijkerwijs nodig is om te voorkomen dat werknemer in de uitoefening van zijn werkzaamheden schade lijdt, slaat het hof mede acht op artikel 3 lid 2 van de Arbeidsomstandighedenwet. Uit de getuigenverklaringen blijkt dat er regelmatig discussies en spanningen waren in verband met goedkeuring van stoelen tussen de interne kwaliteitscontroleurs, onder wie werknemer en de externe kwaliteitscontroleurs. Er werd op leidinggevend niveau echter weinig, of beter gezegd geen, aandacht besteed aan een vermindering van die spanningen. Zo blijkt ook uit de getuigenverklaringen. Voorts acht het hof niet bewezen dat de vennootschap voldoende adequaat heeft gehandeld om de verhoudingen tussen werknemer en de externe kwaliteitscontroleurs tijdens de betreffende dienst daadwerkelijk te normaliseren. Allereerst is onvoldoende komen vast te staan of werknemer daadwerkelijk na het incident een andere werkplek in de productielijn heeft gekregen. Maar ook indien moet worden aangenomen dat werknemer na het incident een andere werkplek in de productielijn heeft gekregen, dan waren daarmee kennelijk de spanningen niet weggenomen. Daarbij komt dat enig beleid of maatregelen gericht op het verminderen van de frequent voorkomende spanningen tussen de interne en externe

kwaliteitscontroleurs ontbrak. Dat leidt het hof tot de conclusie dat de vennootschap niet voldaan heeft aan haar zorgplicht als bedoeld in artikel 7:658 lid 1 BW en derhalve aansprakelijk is voor de door werknemer geleden schade als gevolg van de mishandeling. De gevorderde verklaring voor recht en veroordeling tot schadevergoeding op te maken bij staat kunnen derhalve in beginsel worden toegewezen.

Voorschot schadevergoeding

Werknemer vordert een voorschot op schadevergoeding ad € 20.721,35. Dit bestaat onder meer uit smartengeld; verlies verdienvermogen; telefoonkosten; tandartsrekening enzovoort. Door de mishandeling zijn alle herinneringen van vroeger – werknemer is een vluchteling uit Armenië en heeft in vluchtelingenkampen heel wat meegemaakt – plots naar boven gekomen in een posttraumatisch stressstoornis. De vennootschap betwist het causaal verband tussen de gestelde schadeposten en de mishandeling. Het hof stelt vast dat niet ter discussie staat dat werknemer van 7 april 2010 tot de datum van het incident goed functioneerde bij de vennootschap. Uit niets blijkt dat de vennootschap, indien het incident niet had plaatsgevonden, de uitzendovereenkomst zou hebben beëindigd. Voorts staat vast dat werknemer na het incident arbeidsongeschikt wegens ziekte is geworden. Voldoende blijkt dat de mishandeling op 4 maart 2011 heeft geleid tot de uitval en arbeidsongeschiktheid van werknemer. Oudere trauma's hebben weliswaar een rol gespeeld, maar de behandelaar is in die zin duidelijk dat de PTSS-klachten zijn ontstaan als gevolg van de mishandeling op 4 maart 2011. Er is voldoende grond om er vooralsnog van uit te gaan dat de schade als gevolg van die PTSS-klachten is toe te rekenen aan de vennootschap, zodat een voorschot op de schade toewijsbaar is. Ook de overige schadeposten worden behandeld. Het hof komt uiteindelijk tot het oordeel dat de vennootschap gehouden is tot betaling van een voorschot op de schadevergoeding ad € 12.814.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 30-01-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:338

Zaaknummer: 200.159.949_01

Rechters: M. van Ham, P.P.M. Rousseau en M.E. Smorenburg

Advocaten: R.M.W.H. Bedaux en A.L.W.G. Houtakkers

Wetsartikelen: 3 lid 2 Arbeidsomstandighedenwet en 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Inhaalmanoeuvre scooter waarbij scooterbestuurster tegen buspaal aan valt. Beroep op reflexwerking van artikel 185 WVV wordt niet gehonoreerd. Geen sprake van overmacht. Geen gemotiveerde invulling gegeven aan beoordeling van de wederzijdse causaliteit en billijkheidscorrectie.

Op 2 september 2014 is verzoekster een ongeval overkomen. Zij reed op die dag op haar scooter over het fietspad. Voor haar fietste verweerder. Tijdens een inhaalmanoeuvre van verzoekster, kwamen zij en verweerder met elkaar in aanraking. Als gevolg daarvan verloor verzoekster haar evenwicht en viel zij naast het fietspad met haar linkerschouder tegen een buspaal. Verzoekster heeft daarbij, naast schade aan haar scooter en kleding, letsel opgelopen aan haar linkerschouder. In deze procedure verzoekt verzoekster om een verklaring voor recht dat verweerder volledig aansprakelijk is voor de gevolgen van de aanrijding op 2 september 2014, ten gevolge waarvan verzoekster letsel heeft opgelopen. Voorts verzoekt verzoekster om een voorschot op de schadevergoeding van € 40.000. Verzoekster legt daaraan ten grondslag dat verweerder, op het moment dat zij hem links wilde inhalen, opeens begon te slingeren. Verweerder week vervolgens uit naar links en botste tegen verzoekster op. Het onverwacht naar links komen was voor verzoekster onvoorzienbaar. Verzoekster grondt haar verzoek op de zogenoemde reflexwerking van artikel 185 WVV. Daarbij beroept verzoekster zich op overmacht, stellende dat haar geen enkel verwijt kan worden gemaakt omtrent de wijze waarop zij aan het verkeer heeft deelgenomen. Het fietspad is ter plaatse van het ongeval voldoende breed. Verweerder betwist dat hij volledig aansprakelijk is voor het ongeval en stelt dat verzoekster onvoldoende heeft gesteld om haar beroep op overmacht te kunnen honoreren.

De rechtbank stelt voorop, dat – voor nu, daargelaten de precieze toedracht – het ongeval heeft plaatsgevonden op de weg en dat bij het ongeval een gemotoriseerde en een ongemotoriseerde verkeersdeelnemer waren betrokken. In zoverre dient het geschil te worden beoordeeld aan de hand van artikel 185 WVV en in deze concrete situatie – waarin de gemotoriseerde bestuurder (verzoekster) schadevergoeding vordert van de ongemotoriseerde bestuurder (verweerder) – aan de hand van de door verzoekster aangehaalde reflexwerking

van artikel 185 WVV. Uit de verklaringen van de getuigen komt volgens de rechtbank voldoende naar voren dat het ongeval is te wijten aan het gedrag van verweerder. Hij slingerde immers over het fietspad heen en week opeens uit naar links toen verzoekster hem wilde inhalen. De reflexwerking van artikel 185 WVV houdt in dat bij een aanrijding tussen een motorrijtuig waarmee op een weg wordt gereden en een fietser, waarbij schade wordt toegebracht aan de bestuurder van het motorrijtuig of aan het motorrijtuig zelf, behoudens overmacht aan de zijde van de gemotoriseerde, de schade (letsel-, dan wel zaakschade) – hoewel de fietser schuld heeft aan de aanrijding – in beginsel voor een gedeelte voor rekening blijft van de eigenaar van het motorrijtuig (zie o.m. HR 6 februari 1987 en HR 4 mei 2001). Het antwoord op de vraag voor welk gedeelte, hangt af van de causaliteitsafweging die in het kader van artikel 6:101 lid 1 BW dient te worden gemaakt, waarna de in dat artikel opgenomen billijkheidscorrectie aan de orde kan komen. Daaruit kan voortvloeien dat de gehele schade van de gemotoriseerde door de ongemotoriseerde moet worden vergoed. Het is aan degene die zich op overmacht beroept (verzoekster) om de feiten te bewijzen op grond waarvan kan worden aangenomen dat het ongeval is te wijten aan overmacht van de bestuurder. Naar het oordeel van de rechtbank kan het beroep op overmacht niet slagen. Het staat namelijk vast dat verzoekster ongeveer 25 km/uur en verweerder ongeveer 15 km/uur reed. Dat geeft een behoorlijk snelheidsverschil, terwijl verzoekster vlak voor zij ging inhalen zag dat verweerder oordopjes in had en met zijn telefoon in de hand reed. Met die snelheid kon zij niets meer doen om eventueel afwijkend gedrag van verweerder (slingeren, uitwijken) op te vangen. Aan verzoekster is in juridisch opzicht verwijtbaar dat ze haar scooter onvoldoende onder controle had, althans een deel van haar controle heeft prijsgegeven door de inhaalmanoeuvre onder voormelde omstandigheden met een snelheid van 20-25 km per uur uit te voeren. Het voorgaande leidt daarom volgens de rechtbank tot afwijzing van de verzoeken van verzoekster. Zij heeft namelijk in haar verzoekschrift enkel ingezet op volledige aansprakelijkheid van verweerder vanwege overmacht en daarvan is geen sprake. Verzoekster heeft niet een gemotiveerde invulling gegeven aan de beoordeling van de wederzijdse causaliteit en de billijkheidscorrectie in voormelde zin.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 29-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2018:425

Zaaknummer: C/01/321168 EX RK 17-76

Rechters: O.R.M. van Dam

Advocaten: J.C. van den Dries en M.M. van der Marel

Wetsartikelen: 185 WVV

RECHTSPRAAK

Geen sprake van schending zorgplicht middelbare school doordat leerling meerdere keren is blijven zitten en is afgezakt naar de mavo. School heeft voldoende gedaan om leerling passend onderwijs aan te bieden. Afwijzing vordering voor vergoeding immateriële schade.

De zoon van ouders, de leerling, is in 2012 begonnen op een scholengroep, bestaande uit mavo, havo en vwo. In groep 8 is door de basisschool het advies vmbo-tl gegeven. De leerling is het in het schooljaar 2012-2013 geplaatst in de havo/vwo-brugklas. In het daaropvolgende schooljaar is hij overgegaan naar de tweede klas van havo/vwo. Dat jaar is hij blijven zitten. Het daaropvolgende jaar heeft de leerling havo 2 overgedaan. De school besloot aan het einde van dat schooljaar dat de leerling niet kon worden bevorderd naar havo 3 en wilde de leerling overplaatsen naar mavo 3. De ouders hebben verzocht het bevorderingsbesluit te heroverwegen. De school heeft dit verzoek van de ouders afgewezen. In 2015 is vervolgens, op initiatief van de ouders, een onderzoeksbureau ingeschakeld om onderzoek te doen naar de behoeften van de leerling. Naar aanleiding van dit rapport zijn de ouders door de school uitgenodigd om te inventariseren welke mogelijkheden er konden worden geboden om de leerling beter tot zijn recht te laten komen in het leerproces. Er is toen besloten om te kijken of de leerling zou kunnen worden bevorderd naar havo 4. De leerling voldeed aan het einde van het schooljaar echter niet aan de te stellen eisen. De school besloot daarop de leerling niet te bevorderen naar havo 4. De ouders hebben vervolgens een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie Onderwijs (hierna: de Commissie). De Commissie heeft geoordeeld dat de klacht gegrond is. De leerling heeft zich inmiddels uitgeschreven op de school en volgt elders vakken op havo/vwo-niveau.

In deze procedure vorderen de ouders een verklaring voor recht dat de school toerekenbaar tekort is geschoten in de op haar rustende zorgplicht jegens ouders en de leerling, door de leerling geen passend onderwijs aan te bieden. De school is daarom aansprakelijk voor de geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade. De rechtbank overweegt dat iedere leerling recht heeft op passend onderwijs en dat op de school een zorgplicht rust voor het bieden van dit onderwijs. De rechtbank komt op basis van de aangevoerde feiten en omstandigheden tot de conclusie dat de school haar zorgplicht niet heeft geschonden. Het is

namelijk niet gebleken dat de school niet met de ouders in gesprek wilde voor het zoeken naar een wellicht beter passende vorm van onderwijs. Ook is niet te laat ingegrepen in het schooljaar 2014-2015 toen de cijfers in het tweede semester achteruitgingen. Uit de uitspraken van de mentor blijkt namelijk dat er nog voldoende tijd was om deze cijfers te verbeteren. Het kan de school dan ook niet worden verweten dat zij reeds op dat moment een achteruitgang had moeten signaleren en had moeten ingrijpen. De rechtbank wijst de vorderingen daarom af.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 24-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:657

Zaaknummer: C/09/530589 / HA ZA 17-412

Rechters: R.C. Hartendorp

Advocaten: I.A. Hoen en D.D. Boulassel

RECHTSPRAAK

***Vervolg op ECLI:NL:GHARL:2012:BX6567 en
ECLI:NL:GHARL:2014:5471. Voorschrijven antidepressiva tijdens
eerste trimester zwangerschap is schending van informed consent.
Toewijzing immateriële schadevergoeding voor schending
zelfbeschikkingsrecht. Gelet op het tijdstip van de schending (bijna
twintig jaar geleden) wordt bedrag vastgesteld op fl. 5.000 (€ 2.268).***

De moeder van het kind heeft tijdens het eerste trimester van de zwangerschap verschillende soorten antidepressiva voorgeschreven gekregen van haar psychiater. Laatstgenoemde heeft de moeder niet ingelicht over de mogelijke gevolgen van het gebruik van deze medicijnen voor het ongeboren kind. Bij de geboorte bleek het kind diverse afwijkingen te hebben (onder andere perinataal slechte start, neonataal abstinentiesyndroom, hypotonie, voedingsproblemen, postnatale groeivertraging en mentale retardatie). De ouders zijn daarop een langlopende procedure gestart tegen de psychiater. In het tussenarrest van 2014 heeft het hof geoordeeld dat de psychiater, geïntimeerde, is tekortgeschoten in de verplichting om de moeder en ook haar echtgenoot, de vader, te informeren over de twijfels die destijds bestonden over de veiligheid van de geneesmiddelen Anafranil en Rivotril tijdens de zwangerschap, in het bijzonder bij gebruik in het eerste trimester en dat aannemelijk is dat de moeder (en de vader), indien zij op duidelijke wijze zou zijn ingelicht over de mogelijk nadelige gevolgen van het gebruik van de medicatie (Anafranil en Rivotril) voor het ongeboren kind, als redelijk handelend patiënte in de gegeven omstandigheden zou hebben afgezien van deze medicatie, in elk geval tijdens het eerste trimester van de zwangerschap. Voorts is in het tussenarrest besloten om een medisch deskundige aan te stellen om onderzoek te doen naar het oorzakelijk verband tussen het gebruik van de medicatie en de afwijkingen van het kind. De slotconclusie van dit deskundigenbericht luidt dat er geen hard of overtuigend bewijs aanwezig is dat het gebruik van één of meer van de onderzochte middelen de (hoofd)oorzaak is van de vrij ernstige retardatie- en gedragsproblemen.

Het hof neemt deze bevindingen over en oordeelt voorts dat geen aanleiding bestaat om af te wijken van de hoofdregel van bewijslastverdeling ex artikel 150 Rv. Geïntimeerde is wel

toerekenbaar tekortgeschoten in zijn informatieverplichting jegens de moeder over de mogelijke nadelige gevolgen van het gebruik van Anafranil en Rivotril voor het ongeboren kind, waardoor haar de reële kans is ontnomen om hierover – met haar echtgenoot (de vader) – een weloverwogen beslissing te nemen, terwijl aannemelijk is dat de moeder (en de vader), indien zij op duidelijke wijze zou zijn ingelicht over de mogelijk nadelige gevolgen van het gebruik van de medicatie (Anafranil en Rivotril) voor het ongeboren kind, als redelijk handelend patiënte in de gegeven omstandigheden zou hebben afgezien van deze medicatie, in ieder geval tijdens het eerste trimester van de zwangerschap. In zoverre is sprake geweest van een schending van het recht op zelfbeschikking. Door deze inbreuk op het zelfbeschikkingsrecht is een fundamenteel recht zo ingrijpend aangetast dat dit moet worden aangemerkt als een aantasting van de persoon van beide ouders in de zin van artikel 6:106 lid 1 aanhef en onder b BW. Hiervoor is volgens het hof een immateriële schadevergoeding op haar plaats (vgl. HR 18 maart 2005, ECLI:NL:HR:2005:AR5213). Omdat inmiddels bijna twintig jaren zijn verstreken, wil het hof hier rekening mee houden in de hoogte van het toe te kennen bedrag. In de door het hof onderzochte gepubliceerde rechtspraak zijn geen vergelijkbare gevallen gevonden, behoudens een algemene bandbreedte (in Nederland) voor (diverse gevallen van) schendingen van fundamentele rechten (tussen € 1.000 en € 3.000). Voor zowel de moeder als de vader acht het hof een bedrag van fl. 5.000 (dit is afgerond € 2.268) een billijke vergoeding.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 23-01-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:695

Zaaknummer: 200.081.133

Rechters: A.W. Steeg, R.A. Dozy en P.H. van Ginkel

Advocaten: N.C. van Steijn en M.J.J. de Ridder

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor medeplichtigheid aan woninginbraken en pogingen daartoe. Toewijzing kosten voor vervanging sloten huis ouders vanwege diefstal kluis met daarin sleutels van huis ouders. Afwijzing vergoeding immateriële schade. Angst en gevoelens van onveiligheid vallen niet onder bereik van de wet.

Het slachtoffer van een woninginbraak heeft zich gevoegd als benadeelde partij en vordert een vergoeding voor de materiële en immateriële schade. De materiële schade bestaat uit het vervangen van de sloten bij de ouders van het slachtoffer. Tijdens de inbraak is namelijk de kluis meegenomen waarin een envelop lag met daarin de sleutels van het huis van de ouders van het slachtoffer. Volgens de rechtbank staat deze schade in rechtstreeks verband met de woninginbraak. Voorts is een vergoeding gevorderd voor de geleden immateriële schade. De Nederlandse wet kent een restrictief stelsel ten aanzien van het toekennen van vergoedingen voor ander nadeel dan vermogensschade. De schade die de benadeelde partij stelt te hebben geleden, valt onder aantasting van de persoon op andere wijze. Volgens de rechtbank vallen gevoelens van angst, schrik en onveiligheid niet onder het bereik van de wet. Ernstiger letsel dan voornoemde gevoelens zijn door de benadeelde partij niet gesteld. Dit deel van de vordering wordt daarom afgewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 23-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:820

Zaaknummer: 03/700299-17

Rechters: W.F.J. Aalderink, M.C.A.E. van Binnebeke en M.B. Bax

Advocaten: A.L. Rinsma

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Afwijzing gevorderde verklaring voor recht inzake causaal verband tussen bedrijfsongeval en daarna ontstane hernia. Rapport nieuwe deskundige nodig omtrent vaststellen oorzaak nek- en rugklachten. Dit past niet binnen de deelgeschilprocedure.

Op 19 februari 2013 heeft verzoeker een bedrijfsongeval gehad. Ten tijde van het ongeval was verzoeker als zzp'er werkzaam. Zijn werkzaamheden bestonden uit het storten en afwerken van beton. Op de bewuste dag is verzoeker tijdens het storten van een betonvloer in opdracht van Van Berlo Bedrijfsvloeren B.V. (hierna: Van Berlo) door een steigerplank gezakt en ruim twee meter naar beneden gevallen. HDI Gerling heeft, namens Van Berlo, op 2 augustus 2013 de aansprakelijkheid voor het ontstaan van het ongeval erkend. Verzoeker heeft als gevolg van het ongeval letsel opgelopen, bestaande uit een wervelfractuur en een fractuur van de borstwervel. Daarnaast zat er bloed en vocht in zijn longen. Na het ongeval is bij verzoeker een hernia geconstateerd. In eerste instantie is verzoeker voor de pijn in behandeling geweest bij een anesthesist. Dit werkte echter niet voldoende. Een operatie bracht op dat moment te grote risico's met zich en daarom is verzoeker begin 2014 naar een obesitaskliniek gegaan om af te vallen. Enige tijd later is hij geopereerd waarbij een gastric bypass is aangelegd. Doordat er complicaties waren bij deze operatie heeft verzoeker eerst zes weken in het ziekenhuis verbleven en daarna nog enkele maanden thuis op bed doorgebracht. In september 2015 is verzoeker geopereerd aan de hernia rechts. Tijdens de operatie bleek dat er ook sprake was van een hernia aan de linkerzijde. Deze is toen niet geopereerd, omdat daarvoor geen voorafgaande toestemming was. De klachten van verzoeker aan zijn rechterbeen zijn geleidelijk weer teruggekeerd. In december 2016 heeft hij een zogenoemde 45-gradeningreep gehad. De verwachting is dat verzoeker op korte termijn opnieuw geopereerd zal worden.

Verzoeker verzoekt in deze procedure een verklaring voor recht dat sprake is van een causaal verband tussen het bedrijfsongeval van 19 februari 2013 en de daarna gediagnosticeerde hernia, althans de daarbij passende klachten. HDI Gerling voert verweer en stelt zich op het standpunt dat geen sprake kan zijn van een causaal verband, omdat uit het huisartsenjournaal zou blijken dat verzoeker reeds voor het ongeval last had van rugklachten. De rechtbank overweegt allereerst dat een deelgeschil zich in beginsel leent voor het vaststellen van een

causaal verband, omdat een uitspraak omtrent het causaal verband kan bijdragen aan het tot stand brengen van een vaststellingsovereenkomst. Gelet op de gemotiveerde betwisting van HDI Gerling staat nog niet vast dat er een causaal verband is tussen het ongeval en de hernia van verzoeker. De medisch deskundigen van partijen spreken elkaar op belangrijke punten tegen, zodat een andere medische deskundige geraadpleegd zou moeten worden met de vraag of er sprake is van een causaal verband. Het inschakelen van een deskundige past echter niet binnen het kader van de deelgeschilprocedure. De bijdrage die de verzochte beslissing uiteindelijk zou kunnen leveren aan de totstandkoming van een vaststellingsovereenkomst weegt naar het oordeel van de rechtbank niet op tegen de kosten en het tijdsverloop van de procedure. Daarom wordt het verzoek om in deze deelgeschilprocedure het causaal verband vast te stellen tussen de hernia en het ongeval, afgewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 22-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:427

Zaaknummer: 6333054 \ VZ VERZ 17-24469

Rechters: E. van Schouten

Advocaten: M. Hulstein en L.K. de Haan

RECHTSPRAAK

Fietsongeval bij Staphorst. Toewijzing voorschot op de schadevergoeding. Geen sprake van deelgeschilbeslissing die is genomen op juridisch of feitelijk onjuiste grondslag. Verwijzing naar de rol.

In 2014 heeft een verkeersongeval plaatsgevonden op een fietspad nabij Staphorst. A fietste B die dag vanuit tegengestelde richting tegemoet. A reed achter zijn echtgenote. Nadat B al fietsend de echtgenote van A was gepasseerd, hebben (de fietsen van) A en B elkaar geraakt, waarbij B ten val is gekomen in de berm naast het fietspad. In 2016 is in de deelgeschilprocedure geoordeeld dat A aansprakelijk is voor de door B als gevolg van het ongeval geleden en nog te lijden schade. A vordert in conventie in de hoofdzaak bij uitvoerbaar bij voorraad te verklaren vonnis de vernietiging van voornoemde beschikking van 21 december 2016 en een verklaring voor recht dat A niet aansprakelijk is jegens B voor de gevolgen van het ongeval in 2014. B vordert in reconventie in de hoofdzaak veroordeling van A tot vergoeding van de schade die zij heeft geleden als gevolg van het ongeval van 11 juli 2014, begroot op een bedrag van € 42.046,24. B vordert in het incident veroordeling van A tot betaling van een bedrag van € 10.000. Zij legt aan deze incidentele vordering ten grondslag dat het gelet op haar financiële situatie vooruitlopend op de vaststelling van de schade gewenst is een voorschot te ontvangen op de uit te keren schadevergoeding.

De rechtbank stelt in het incident vast dat de deelgeschilrechter uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft beslist dat A aansprakelijk is voor de door B geleden en nog te lijden materiële en immateriële schade als gevolg van het ongeval in 2014. De rechtbank ziet geen aanleiding om te oordelen dat deze beschikking berust op een onjuiste juridische of feitelijke grondslag. De rechtbank ziet voorts geen aanleiding voor een voorschot op de door B geleden schade. Anderzijds staat wel vast dat B door het ongeval letsel heeft opgelopen en dat in ieder geval sprake is geweest van een ribfractuur als gevolg van het ongeval. Een klein voorschot op het gevorderde smartengeld is thans naar het oordeel van de rechtbank daarom wel toewijsbaar. Volgens de rechtbank staat voldoende vast dat B aanspraak kan maken op een bedrag van € 5.500. In de hoofdzaak wordt besloten tot het verwijzen van de zaak naar de rol voor het bepalen van een comparitie van partijen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 17-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2018:317

Zaaknummer: C/o8/212575 / KG ZA 18-5

Rechters: J.N. Bartel

Advocaten: G. Loman en Z.J. Rittersma

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Ripdeal als gevolg waarvan het slachtoffer een hoge dwarslaesie heeft opgelopen. Toewijzing € 200.000 aan immateriële schadevergoeding gelet op de ernst van het letsel en de mate van gederfde levensvreugde.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 11-01-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:561

Zaaknummer: 10/700018-17 en 10/740196-16

Rechters: V.F. Milders, M.A. van der Laan en P. van Dijken

Advocaten: H.G. Koopman

Wetsartikelen: 287 Sr en 300 Sr

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Geen causaal verband tussen te late diagnose huisartsen en schade als gevolg van amputatie kleine en grote teen verzoeker. Dat verzoeker pas na zes dagen in het ziekenhuis is geopereerd, heeft niets te maken met de te late diagnose. Afwijzing vorderingen.

Verzoeker is sinds een aantal jaar bekend met jicht. Verweersters zijn huisartsen met een gezamenlijke praktijk (de maatschap). VVAA is hun verzekeraar. In 2011 heeft verzoeker het spreekuur van verweersters bezocht en aangegeven pijn in zijn voet te hebben. Er is toen een ander jichtmedicijn dan het gebruikelijke voorgeschreven. Toen de klachten niet afnamen, heeft verzoeker opnieuw contact opgenomen met de huisartsenpraktijk en is hem wederom een ander medicijn voorgeschreven. Enige tijd later is verzoeker in het ziekenhuis opgenomen en is een bypassoperatie uitgevoerd. De rechter kleine teen en de grote teen zijn geamputeerd. Verzoeker heeft verweersters aansprakelijk gesteld voor de schade. Hij vordert in deze procedure een verklaring voor recht dat er een causaal verband bestaat tussen het medisch verwijtbaar handelen van verweersters en dat de schade aan hen kan worden toegerekend.

De rechtbank overweegt dat vaststaat dat verweersters een beroepsfout hebben gemaakt door later dan nodig de juiste diagnose te stellen en verzoeker daardoor ook later dan nodig te verwijzen naar het ziekenhuis. De schade die door deze te late diagnose is geleden, dient te worden vergoed. Het voorgaande betekent echter niet dat verweersters gehouden zijn alle schade te vergoeden die verzoeker sinds het bezoeken van het spreekuur in 2011 heeft geleden. Niet al deze schade staat namelijk in causaal verband tot de te late diagnose. De rechtbank oordeelt dat het causaal verband tussen de fout van verweersters en de amputatie ontbreekt. Op het moment van doorverwijzing naar het ziekenhuis door verweersters was het weefsel in de voet van verzoeker nog levensvatbaar en het ziekenhuis had daarom nog 24 uur de tijd om volgens de regelen der kunst in te grijpen. Dat verzoeker pas na zes dagen werd geopereerd in het ziekenhuis, heeft niets te maken met de te late diagnose van verweersters. De rechtbank wijst de verzoeken daarom af.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 06-12-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:6760

Zaaknummer: C/16/447041 / HA RK 17-220

Rechters: M.E. Heinemann

Advocaten: J. van de Klashorst en E.J.C. de Jong

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid Samen Veilig voor uithuisplaatsing baby van Roemeens echtpaar. Geen sprake van onrechtmatig handelen, ondanks gebrekkige communicatie met ouders en gegrond verklaarde klachten bij klachtcommissie Samen Veilig.

Eisers, van Roemeense afkomst, verbleven in 2011 zonder vaste woon- of verblijfplaats in Nederland. Eiseres is in 2011 in het Diakonessenziekenhuis bevallen van een zoon. Nadat de betrokken verpleegkundige een melding van kindermishandeling had gedaan bij het Meldpunt Kindermishandeling (AMK) is eiseres bezocht door een medewerker van van het AMK en een medewerker van de Spoedeisende Zorg (SEZ). Zowel AMK als SEZ waren afdelingen van het toenmalige Bureau Jeugdzorg (BJZ), nu Samen Veilig. Uiteindelijk heeft de kinderrechter eind 2011 geoordeeld dat de minderjarige onder toezicht moest worden gesteld en uit huis moest worden geplaatst. Dezelfde dag is de minderjarige door Samen Veilig naar een pleeggezin gebracht. Nadat eisers de wens hadden geuit om terug te keren naar Roemenië, is contact opgenomen met de autoriteiten in het betreffende land. Door de autoriteiten in Roemenië is gerapporteerd dat eisers huisvesting konden krijgen bij familie. Daarop zijn eisers en de minderjarige door medewerkers van Samen Veilig op het vliegtuig naar Roemenië gezet.

In 2014 hebben eisers meerdere klachten ingediend bij de klachtcommissie van Samen Veilig. Al hun klachten zijn gegrond verklaard door de commissie. In 2016 hebben eisers Samen Veilig aansprakelijk gesteld voor de door hen geleden schade.

In deze procedure vorderen zij een verklaring voor recht dat Samen Veilig aansprakelijk is voor de geleden schade als gevolg van het onrechtmatig handelen. De rechtbank overweegt dat in deze procedure de vraag moet worden beantwoord of Samen Veilig een civielrechtelijke zorgvuldigheidsnorm heeft geschonden en zo ja, of er sprake is van causaal verband tussen dit verwijtbaar onzorgvuldig handelen en de (gestelde) schade. Volgens de rechtbank kan worden aangenomen dat ten tijde van het bezoek van Samen Veilig in het ziekenhuis als gevolg van gebrekkige communicatie voor eisers niet duidelijk was met wie zij te maken hadden. Hieruit volgt echter niet dat door Samen Veilig zodanig onzorgvuldig is gehandeld dat zij niet binnen

de redelijke grenzen van haar zorgplicht is gebleven. De vorderingen worden daarom afgewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 25-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:6780

Zaaknummer: C/16/430112 / HA ZA 17-68

Advocaten: J.M. Bossers en I.M.C.A. Reinders Folmer

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Toewijzing gedeelte (€ 65.000) van gevorderde smartengeld voor beroepsfout door niet in te grijpen bij klachten na gebruik antibiotica (Gentamicine). Sprake van ernstig letsel in de vorm van een evenwichtsstoornis.

Verzoekster heeft in 2005 de spoedeisende hulp van het ziekenhuis bezocht. Na onderzoek is een spondylodiscitis, bacteriële infectie van een tussenwervelschijf, gediagnosticeerd. Om die reden is verzoekster behandeld met een breedspectrum antibiotica, waaronder het middel Gentamicine. De antibioticakuur duurde zes weken, van 7 februari 2006 tot en met 22 maart 2006. De eerste twee weken daarvan was verzoekster opgenomen in het ziekenhuis, daarna heeft zij de antibiotica thuis toegediend gekregen, door middel van een PICC-lijn (infuus). Op 21 maart 2006 heeft verzoekster nogmaals de spoedeisende hulp van het ziekenhuis bezocht. Zij had last van duizeligheid, steken op de borst en een benauwd gevoel. Verzoekster heeft nadien nog een aantal keer de spoedeisende hulp bezocht, vanwege toenemende loopstoornissen, een duizelig gevoel in het hoofd, aanvallen van trillen van de linkerhand en beide benen, moeheid, algehele malaise, persisterende rugklachten en hartkloppingen. In 2008 is door verzoekster een *second opinion* aangevraagd bij een neuroloog. Uit dit onderzoek is naar voren gekomen dat waarschijnlijk sprake is van een balansstoornis, veroorzaakt door een vergiftiging van het binnenoor door de inname van Gentamicine. Verzoekster heeft daarop het ziekenhuis aansprakelijk gesteld.

In deze procedure vordert verzoekster een verklaring voor recht dat het haar toekomstige smartengeld € 100.000 bedraagt. Medirisk, de verzekeraar van het ziekenhuis, voert verweer en stelt dat de klachten en beperkingen niet het gevolg zijn van het gebruik van het middel Gentamicine. De rechtbank overweegt dat vaststaat dat de evenwichtsstoornis tot beperkingen leidt. Daarnaast maakt het voor de in deze procedure aan de orde gestelde vraag, namelijk of verzoekster recht heeft op een bedrag aan smartengeld, niet uit dat partijen nog geen overeenstemming hebben bereikt over de omvang van de beroepsfout. Smartengeld is immers een naar billijkheid vast te stellen vergoeding voor het niet in vermogensschade bestaande nadeel dat is geleden door een persoon die als gevolg van een gebeurtenis, hier de beroepsfout, waarvoor een ander aansprakelijk is, lichamelijk letsel heeft opgelopen. Voor de

vaststelling van het smartengeld is ook niet vereist dat het percentage blijvende invaliditeit precies vaststaat. Al met al staat voor de rechtbank voldoende vast dat de beroepsfout het leven van verzoekster ingrijpend heeft veranderd. Zo is verzoekster voor de huishoudelijke taken en haar persoonlijke verzorging aangewezen op hulp. Na een val kan zij niet zelfstandig opstaan. Zij is hierdoor haar zelfstandigheid kwijt en afhankelijk van anderen geworden om zich te verplaatsen. Fietsen, zwemmen of sporten kan zij niet meer. Na inspanningen trilt zij. Als zij beweegt of loopt, valt zij op en wordt zij aangezien voor een dronken persoon. Zij vermijdt drukte en haar sociale leven is beperkt geworden. Voor de omvang van het smartengeld wordt aansluiting gezocht bij de Smartengeldgids. Al staat ieder geval op zich, toch kan wel aansluiting worden gevonden bij uitspraak 618. Ook hierin heeft een bekende bijwerking van een voorgeschreven medicijn geleid tot onomkeerbare schade. Op basis van het voorgaande, en gelet op het in de genoemde zaak 618 toegekende bedrag, begroot de rechtbank het aan verzoekster toekomende smartengeld op € 65.000.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 18-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:6761

Zaaknummer: C/16/438303 / HA RK 17-100

Rechters: J.P. Killian

Advocaten: A.H.H. Fuchs en M.F. Hulsebosch

Wetsartikelen: 6:101 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Verkeersongeval. Afwijzing verklaring voor recht dat geen sprake is van eigen schuld door het niet dragen van de autogordel. Dit heeft wel degelijk bijgedragen aan het ontstaan van het letsel (voor 25 procent, aldus de rechtbank).

Verzoeker is in 2016 betrokken geweest bij een verkeersongeval. Een Renault Twingo, verzekerd bij Nationale Nederlanden (hierna: NN), wisselde op een rotonde van baan en raakte daarbij de zijkant van de door verzoeker bestuurde Fiat Punto. Verzoeker heeft daarbij letsel opgelopen. NN heeft de aansprakelijkheid voor het ongeval meteen erkend. Uit de verschillende rapporten die zijn opgesteld naar aanleiding van het ongeval blijkt dat verzoeker zijn autogordel niet droeg ten tijde van het ongeval. Verzoeker verzoekt in deze procedure om een verklaring voor recht dat verzoeker geen eigen schuld heeft aan het aan hem overkomen ongeval, althans dat de eigenschuldaftrek minder dan 25 procent is. Ter onderbouwing van dat verzoek heeft verzoeker, kort gezegd, gesteld dat NN de aansprakelijkheid aanvankelijk zonder voorbehoud heeft erkend en nu alsnog een beroep doet op eigen schuld van verzoeker, en dat NN voorts gemaakte kosten en schade niet, althans niet volledig, vergoedt.

De rechtbank oordeelt dat het niet-dragen van de autogordel wel degelijk heeft bijgedragen aan het ontstaan van de schade, en wel voor 25 procent. De klap zou in ieder geval minder hard zijn aangekomen, als de gordel het contact met de voorruit en het linker portier al niet zou hebben voorkomen. De verzochte verklaring voor recht wordt daarom afgewezen. Ook het verzochte voorschot op de schade vanwege verlies aan verdienvermogen wordt afgewezen, omdat niet voldoende duidelijk is of verzoeker op dit moment in de mogelijkheid wordt beperkt in zijn eigen inkomsten te voorzien.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 20-09-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:6762

Zaaknummer: C/16/437841 / HA RK 17-94

Rechters: J.P. Killian

Advocaten: J. Cortet en L.C. Dufour

Wetsartikelen: 6:101 BW

RECHTSPRAAK

Val in winkelcentrum over opstaande rand van bouwplaten. Sprake van een onrechtmatige daad en geen opstal, omdat de platen los van de vloer lagen. Verwijzing naar de rol voor informatie over verdere voortgang van de procedure. Partijen verwachten minnelijke regeling te kunnen treffen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 12-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:6770

Zaaknummer: C/16/388577 / HA ZA 15-269

Rechters: H.M.M. Steenberghe

Advocaten: M.D. Ubbink en A. van Hoey Smith

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Verzoek om heroverweging beschikking in deelgeschil waarin is geoordeeld dat tussen verzoeker en Achmea geen overeenstemming is bereikt over de slotuitkering. Geen sprake van kennelijke fout die zich leent voor herstel. Evenmin is gebleken van een grond voor herroeping van de uitspraak.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 05-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:6763

Zaaknummer: C/16/412717 / HA RK 16-67

Rechters: P. Dondorp

Advocaten: S. Demirtas en B.M. Stroetinga